

Če ni kruha.

Mati je snela sito z žeblja, ga postavila na mizo in stresla vanj lepe cekinaste moke iz mešička, ki ga je popoldne pripeljal Tonček iz mlina.

Okrog mize so se zbrali otroci: Tonček, Francka, Matijček. Naslonili so svoje glavice v dlani in gledali zdaj lepo rumeno mokico, ki je sipala iz luknjic sita; zdaj mamico, ki je resno zrla v sito. Vsi so bili tiho; slišala se je le stara ura za vratmi in tisto značilno tiktakanje sita.

»Mamica, — mokica lepa,« se je oglasil drobni Matijček in je stegnil prstke proti cekinastemu kupcu.

»Mamica, kako lepo diši; kakor žgančki diši, mamica!« In oślinila je Francka svoj kazalček in ga potaknila v mokico, tisto lepo rumeno, ki diši kakor žgančki. Obliznila je prstek in se pogladila: »Oj, kako je dobra, prav kakor žgančki!«

In za Francko so storili vsi tako. — —

Tesno je bilo mamici, da bi zajokala.

»Pustite, otročički, pustite, ljubi moji norčki, da vas ne bodo boleli želodčki. Jutri vam bom skuhalo žgančkov polno skledo, in lepo zabeljeni bodo; jutri bodo lepo dišali.«

Zaiskrile so se otrokom oči in se uprle hvaležno v mamico, ki je tako dobra, in že so videli vse: pri peči sedijo, polna skleda rumenih žgančkov, oj kako se kadijo in zabeljeni so!

A mamica ni bila vesela. Saj je vedela, da ne bo mogla skuhati polne sklede, ker dolgo mora biti ta mokica. Saj je vedela, da ne bodo žgančki lepo zabeljeni, ker je zmanjkalo zabele v mali kozici, dasi jo je jemala tako po malem. Žalostna je bila mamica, saj je vedela, da oče sedi, kakor vsak večer, tudi danes in zapravlja — —. A družina mora stradati in prezebati v nezakurjeni bajti. Vse to je videla in vedela mati, in hudo ji je bilo. A deca, brezskrbna in lahkoverna deca je gledala revščino z jasnimi očmi. Saj deca ne vé, kaj je revščina, ko še ni videla bogastva.

Bogumil Gorenjko.

